

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα 'Ιδάν Τουργενιέφ)

IV

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ἄκομφον εἴσοδον τοῦ οἰκίσκου, ἔνθα μετέβη τρέμων καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα, μὲ ὑπεδέχθη γέρον λευκογένης ὑπὸ πρῆτης, μὲ μελιτώδες χρῶμα ἐν τῷ προσώπῳ, μὲ μικροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὸς βαθείας ρυτίδας ἐν τῷ μετώπῳ, ὁμοίας τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε δὲν εἶδον εἰσέτι. Ἐφερὲν εἰς τὰς χεῖράς του πινάκιον μὲ σαφδέλλας, καὶ ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὴν θύραν, τὴν ἄνοιξαν πρὸς τὸ ἕτερον δωμάτιον, ὅπου προητοιμάζε κατὶ, σπεύδων μὲ ἡρώτησεν :

— Τί θέλετε ;

— Ἡ πριγκηπίσσα Ζάσεκιν ; ἡρώτησα.

— Βονιφάτιε ! ἐφώνησεν ἔνδοθεν ὑποτρέμουσα γυναικεία φωνή.

Ὁ ὑπὸ πρῆτης ἐσιώπησεν, ἔστρεψε πρὸς με τὴν ράχιν του, ἐξέσχισεν ὀλίγον ἐκ τῆς βίας τὸ ἐνδυμὰ του καὶ σπεύδων, ἔθεσε τὸ πινάκιον ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— «Τί κάμνεις τὴν ὥραν αὐτοῦ;» Ὁ ὑπὸ πρῆτης ἐψιθύρισε κατὶ. — «Α!... ἦλθε κάποιος; ἡκούσθη πάλιν, ἴσως θὰ ἦναι ὁ γείτων μας. — Λοιπὸν, εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὅριστε εἰς τὴν σάλαν, εἶπεν ὁ ὑπὸ πρῆτης, λαμβάνων ἐκ νέου τὸ πινάκιον ἀπὸ τοῦ πατώματος. Ἐγὼ ἐπροχώρησα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Εἰσῆλθον εἰς μικρὸν καὶ ἄκομφον δωμάτιον μὲ πτωχὰ ἐπιπλα. Εἰς τὸ παράθυρον, ἐπὶ ἀνακλιντροῦ οὐτινας ὁ βραχιὼν ἦτο ἡμιτεθραυσμένος, ἐκάθητο γυνὴ τις πεντηκονταετίας, ζαρωμένη καὶ ἄσχημος, φέρουσα πράσινον παλαιὸν φόρεμα· τὰ μεγάλα μαῦρα ὄμματα τῆς προσηλώθησαν ἐπ' ἐμοῦ.

Τὴν ἐπλησίασα καὶ χαιρετίσας·

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ζάσεκιν ;

— Ναί, εἰμαι ἡ πριγκηπίσσα Ζάσεκιν, ὑμεῖς δὲ εἰσθε ὁ υἱὸς τοῦ κ. Β. ;

— Μάλιστα. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς κατ' ἐντολὴν τῆς μητρὸς μου.

Καθίστα παρακαλῶ. Βονιφάτιε ! ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά μου, δὲν τὰ εὔρον.

Ἀνεκοίνωσα τῇ κυρίᾳ Ζάσεκιν τὴν ἀπάντησιν τῆς μητρὸς μου, εἰς τὴν σημειώσιν τῆς. Αὕτη δὲ, μὲ ἡροασθὴ διασταυροῦσα τὰ χονδρά καὶ ἐρυθρὰ δάκτυλά τῆς, καὶ ὅτε ἐτελείωσα μὲ παρετήρησε καὶ πάλιν.

— Πολὺ καλὰ, θὰ ἦμαι χωρὶς ἄλλο, προσέθεσεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε τὸσον νέος ἀκόμη. Πόσον ἐτῶν εἰσθε, εἰν μοι ἐπιτρέπητε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ;

— Δέκα ἐξ ἐτῶν, ἀπεκρίθην μὲ τινα δυσαρέσκειαν.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς, χαρτίά τινα, τὰ ἔφερε πλησίον τῆς ρινὸς τῆς, καὶ ἤρξατο ἀναζητοῦσα τι ἐν αὐτοῖς.

— Ὡραῖα χρόνια, εἶπεν, ἀνακαθήμενη ἐν τῷ ἀνακλιντροῦ. Σᾶς παρακαλῶ, μὰζύ μου νὰ μὴ τηρῇται τὰς ἐθιμοτυπίας, νὰ μὲ θεωρῇται ὡς φίλην σας.

Πολὺ μάλιστα, ἐσκέφθην, προσελθὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπὶ τῆς δυσειδοῦς μορφῆς τῆς γραιάς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνεώχθη ἡ ἑτέρα θύρα, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη ἡ κόρη ἣν εἶδον τὴν παρελθούσαν ἐν τῷ κήπῳ. Ἐφερὲ τὴν χεῖρα τῆς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐγέλασεν ἡσύχως.

— «Α, νὰ καὶ ἡ κόρη μου, εἶπεν ἡ πριγκηπίσσα, διορθοῦσα τὸν κεκρυμμένον τῆς. Ζίνα, ὁ υἱὸς τοῦ γείτονός μας κ. Β. Πῶς σᾶς λέγουν παρακαλῶ ;

— Βλαδίμηρον, ἀπεκρίθην, ἐγειρόμενος καὶ τραυλίζων ἐκ συγκινήσεως.

— Ἐκ πατρὸς δέ ;

— Πέτροβιτς.

— Τί περίεργος σύμπτωσις ! καὶ ἐγὼ ἐγνώριζον ἄλλοτε ἕνα διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ὀνομαζόμενον Βλαδίμηρον Πέτροβιτς. Βονιφάτιε, μὴ ζητῇς τὰ κλειδιά πλέον, τὰ εὔρον εἰς τὴν τσέπην μου.

Ἡ νεαρὰ κοραίς ἐξηκολούθει νὰ μὲ βλέπῃ ὡς καὶ πρότερον γελῶσα, καὶ ἀσκαρδαμικτεῖ, κλίνασα δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— «Α, ἐγὼ εἶδον καὶ ἄλλοτε τὸν Monsieur Βαλδεμάρ, ἤρξατο αὕτη. (Ὁ ἀργυροῦς ἦχος τῶς φωνῆς τῆς διέτρεξεν ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἡδονικὴ τῆς ψυχρότης).

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποκαλῶ monsieur Baldemar.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησα.

— Ποῦ τὸν εἶδατε ; ἡρώτησεν ἡ πριγκηπίσσα.

Ἡ δεσποινὴς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς μητρὸς τῆς.

— Εἴσθε ἀπρησχημένοι τώρα ; ἐψιθύρισε ἡ κόρη, μὴ ἀποσπῶσα ἀπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματά τῆς.

— Πόσως πριγκηπίσσα.

— Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξεμπλέξω τὰ μαλλιά τοῦ κεντήματός μου ; Ἐλάτε μαζύ μου, παρακαλῶ.

Μὲ παρώτρυνε διὰ σημείου τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσῃς. Ἐγὼ δὲ τὴν ἡκολούθησα.

Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἰσῆλθομεν, τὰ ἐπιπλα ἦσαν ὀλίγον καλλίτερα καὶ τοποθετημένα μετὰ πλειοτέρας καλαισιωσίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐγὼ σχεδὸν δὲν παρετήρησα τίποτε. Ἐπερόμην, ὡς εἰς ὄνειρον καὶ ἠθελόν μὴν καθ' ὅλην τὴν σύστασιν τοῦ σώματός μου βαθεῖαν τινα καὶ παρατεταμένην ἡδυσπάθειαν.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐκάθησε, ἔλαβε δέσμην ἐρίου ἐρυθροῦ τοῦ κεντήματος, μοι ἔδειξε κάθισμα ἀπέναντι αὐτῆς, ἐξεδίπλωσε τὴν τολύπην τῶν μαλλιῶν τῆς καὶ ἔθεσεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου. (Ὡς ταῦτα τὰ ἔκαμε σιωπῶσα, μὲ παιγνιδίζουσαν λεπτότητα, καὶ ἐκείνον τὸν ἀνθρώπον καὶ θωπευτικὸν γέλωτα, τὸν μόλις ὑποσκάζοντα ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῆς. Ἠρξατο ἡσυχῶς νὰ τυλίσῃ τὰ μαλλιά εἰς διπλωμένον τινὰ χάρτην, καὶ αἶφνης μὲ προστήνεισε μὲ τὸσον καθαρὸν καὶ ζωηρὸν βλέμμα, ὥστε ἐγὼ ἄκων ὑπέκυψα. Ὅτε δὲ τὰ μάτια τῆς ἠνοιχθήσαν καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν μεγαλειότητα, τὸ πρόσωπόν τῆς ἤλλαξε καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν μαλακῶν φῶς ἐπερύθη αὐτοῦ.

— Τί ἐσκέφθητε δι' ἐμὲ γῆς, monsieur Baldemar ; ἡρώτησεν αὕτη, κινουμένη ὀλίγον. Βέβαια θὰ μὲ κατεκρίνατε ;

— Ἐγὼ... πριγκηπίσσα, ἐγὼ τίποτε δὲν ἐσκέφθην, πῶς ἡδυνάμην... ἀπεκρίθην μετὰ δυσκολίας.

— Ἀκούσατε, ὑπέλαβεν αὕτη. Σεῖς ἀκόμη δὲν μὲ γνωρίζετε καλὰ· εἰμαι ὀλίγον περίεργος, καὶ θέλω πάντοτε νὰ μοῦ ὁμιλοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ἡκούσα, ὅτι εἰσθε δέκα ἐξ ἐτῶν, ἐγὼ δὲ εἰμαι εἴκοσι καὶ ἑνός· δηλαδὴ εἰμαι πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ σᾶς, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ μοι λέγετε τὴν ἀλήθειαν... θὰ μὲ ὑπακούηται, προσέθηκεν αὕτη. Ἀλλὰ παρατηρήσατέ με· μὰ διατὶ δὲν μὲ κυττάζετε ;

Εὐρῆθην εἰς μᾶλλον στενὸν χωρὸν θέσιν, ἡγγεῖρα ἐν τούτοις ἐπ' αὐτῆς τὰ ὄμματα μου. Ἡ πριγκηπίσσα ἐμειδίασεν, ἀλλ' ὅχι ὅπως πρότερον, ἀλλὰ μὲ ἐν μειδίαμα πλήρῃ ἀγαθότητος. — Παρατηρήσατέ με εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐψιθύρισε αὕτη, θωπευτικῶς χαμηλόνουσα τὴν φωνὴν τῆς : «Α, αὐτὸ δὲν μοι ἀρέσκει. Ἐνῶ τὸ πρόσωπόν σου μοι ἀρέσκει πολὺ, καὶ προαισθάνομαι ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι. Ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἀρέσω ; προσέθεσεν ὑποκριτικῶς.

— Πριγκηπίσσα, ἤρχισα νὰ λέγω...

— Ἐν πρώτοις, νὰ μὲ καλεῖτε Ζιναΐδα Ἀλεξάνδροννα, καὶ εἵπειτα — αὐτὸ εἶναι συνήθεια τῶν παιδιῶν, διορθοῦσα δὲ εἶπε, τὴν φράσιν τῶν νεανιῶν — νὰ μὴ λέγουν κατ' εὐθεῖαν αὐτὸ ὅπερ αἰσθάνονται. Αὐτὰ εἶναι καλὰ διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἀς ἰδωμεν ἐγὼ σᾶς ἀρέσω ;

«Αν καὶ πολὺ μοῦ ἤρεσκεν ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἐλευθερία μεθ' ἧς μοι ὁμιλεῖ, ἐν τούτοις ἐδυστρέπον. Ἦθελον νὰ τῆς δείξω, ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ ὅχι μὲ παιδί, καὶ λαμβάνων σοβαρὰν ὄψιν, εἶπον : — Βεβαίως, πολὺ μοι ἀρέσκετε Ζιναΐδα Ἀλεξάνδροννα, τοῦτο δὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀποκρύψω κατ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ Ζιναΐδα κινουσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν τῆς — Ἐχετε παιδαγωγόν ; μὲ ἡρώτησεν αἶφνης.

— Ὅχι, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω τοιοῦτον.

Ἐφευδόμενη δὲν εἶχε παρελθῇ ἀκόμη μὴν ἀπ' ἧς εἶχον ἀφῆσει τὸν Γάλλον μου.

— "Α, βλέπω εἴθε ἀρετὰ μεγάλη.

Κινηθεῖσα ὀλίγον μὲ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς εἰς τὰ δάκτυλα.

— Κρατᾶτε ἴσα τὰ χεῖρα σας. Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τυλίσῃ τὸ κουβάρι της.

Ἐπελαμβανόμενη τῆς εὐκαιρίας, ὅτε αὕτη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς της, νὰ τὴν βλέπω κατὰ πρόσωπον, μετὰ δειλίας κατ' ἀρχάς, κατόπιν ὁμως θαρραλεότερον. Τὸ πρόσωπόν της μοὶ ἐφαίνετο ὠραιότερον, ἢ κατὰ τὴν παρελθούσῃ ἡμέραν. Ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ της ἦσαν λεπτά, ἐδεχνούν εὐφυῖαν εἰς πᾶσαν τὴν κίνησιν καὶ ἐμάγευον. Εἶχε λάβει θέσιν τοιαύτην, ὥστε ἔστρεψε τὴν ράχιν πρὸς τὸ παράθυρον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡλιακὴ ἀκτίς εἰσερχομένη ἐκ τινος ἀνοίγματος, περιέχυνε δι' ἐλαφροῦ φωτισμοῦ τὴν χνοώδη, τὴν χρυσὴν κόμην της, τὸν παρθενικὸν λαιμόν της, τοὺς καταφερεῖς βραχίονας καὶ τὸ ἄβρον καὶ ἤρεμον στήθος της. Τὴν παρετήρουν καὶ ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκονται πότε μακρὰν ἄλλοτε δὲ πλησίον της. Ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἐγνώριζον πρὸ πολλοῦ καὶ ὅτι δὲν ἤδυνάμην νὰ ζῶ μακρὰν της· ὅλα τὴν ἔκαμνον γοητευτικῇ· ἔφερε σκοτεινοῦ χρώματος φόρεμα, μὲ ἐμπροσθέλλαν ἄγχι! μετὰ ποίας θέρυγας θὰ ἐθάψουν ἐκάστην πτυχὴν αὐτοῦ τοῦ φορέματος καὶ αὐτῆς τῆς ἐμπροσθέλλας· τὰ ἄκρα τῶν κομφῶν ὑποδημάτων της ἐξηρχόντο τοῦ φορέματος της· ἐγὼ μετὰ λατρείας θὰ ἔκλινα αἰώνως εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ ὑποδήματα ὀνειροπώλουν τὴν προτεραιάν καὶ ἰδοὺ με ἐμπροσθέν της· σήμερον, ἐσκέφθην, ἐγνώρισθην μετ' αὐτῆς... τί εὐτυχία! θεέ μου. Μόλις δὲν ἀνετινάχθην τοῦ καθίσματός μου ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ ἐκτύπησα ὀλίγον τοὺς πόδας μου σὰν παιδάκι, τὸ ὁποῖον λιχνεύεται.

"Ἡμὴν κάλλιστα, σὰν ψάρι εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ὁλόκληρον αἰῶνα δὲν θὰ ἔφευγον ἀπὸ τοῦ δωματίου ἐκεῖνο.

"Ὅτε αἱ θλεφαρίδες της ἀνηγείροντο ἡρέμα καὶ πάλιν θωπευτικῶς ἔλαμπον πρὸ ἐμοῦ τὰ ἀστράπτοντα ὄμματα της, τότε μοὶ προσεμείδισεν ἐκ νέου.

— Τί τρόπος εἶνε αὐτὸς ποῦ κυττάτε; μὲ εἶπεν ἀργὰ, ἀργὰ, καὶ μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὰ δάκτυλα.

Ἐρυθρίασα... «αὕτη τὰ καταλαμβάνει ὅλα, τὰ αἰσθάνεται» μοὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὰ ἐνοήσῃ ὅλα, πῶς νὰ μὴ τὰ ἴδῃ!

Αἶφνης κατὶ ἔτριξεν ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ· ἐκλάγγισεν σπάθη.

— Ζίνα! ἐφώνησεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἡ πριγκίπισσα, ὁ Μελοζούρωφ σοὺ ἔφερε τὸ γατάκι.

— Τὸ γατάκι! ἐκραύασεν ἡ Ζιναΐδα καὶ, ταχέως ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ κάθισμά της· μοὶ ἔρριψε τὸ κουβάρι της εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ δωματίου.

Ἐγὼ, ἐπίσης ἡγέρθην καὶ θέσας τὴν τολύπην καὶ τὸ κουβάρι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔστην. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἐξηπλοῦτο μικρὰ γαλῆ. Ἡ Ζιναΐδα ἴστατο πρὸ αὐτῆς γονυπετῆς καὶ προφυλακτικῶς ἀνήγειρε τὸ ρύγχος της. Ὅπισθεν τῆς πριγκίπισσας, μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, ἐφαίνετο ξανθὸς καὶ εὐσταλὴς νέος οὐ σάρους, μὲ ἐρυθρὰς παρειὰς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κύλους.

— Τί νόστιμο! ἔλεγεν ἡ Ζιναΐδα καὶ τὰ ρατάκια του δὲν εἶναι γαλανὰ, ἀλλὰ πράσινα, καὶ τὰ αὐτάκια του τί μεγάλη. Σὰς εὐχαριστῶ Βίκτωρ Γεγόριβιτς! Εἴθετε πολὺ καλὸ μαζὺ μου.

Ὁ οὐτάρος, ἐν τῷ ὅποιῳ ἂν γινώσκῃς ἕνα ἕνα τῶν νέων οὓς εἶδον τὴν παρελθούσῃ ἐν τῷ κήπῳ, ἐμείδισεν καὶ ὑπεκλίθη, ἐν τῇ κινήσει δὲ ταύτῃ, ἤχησαν οἱ περνιστῆρες καὶ ἐκλάγγισεν ἡ σπάθη.

— Μοὶ ἐλέγατε χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅτι ἐπιθυμοῦτε νὰ ἔχητε ἕνα γατάκι μὲ μεγὰλα αὐτιά, ἰδοὺ ὅτι σὰς τὸ ἔφερον. Ὁ λόγος σας εἶναι νόμος. Καὶ ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

Ἡ γαλῆ ἀσθενῶς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἤρχισεν νὰ ὀσφραίνεται τὸ πάτωμα.

— Πεινᾷ! ἐφώνησεν ἡ Ζιναΐδα. — Βονιφᾶτιε! Σόνια! φέρετε γάλα.

Ἡ θαλαμηπόλος, μὲ τὸ παλαιὸν πράσινον φόρεμα καὶ μὲ τὴν ρυπαρὰν μανδύλαν της, ἔφερε πινάκιον μὲ γάλα καὶ τὸ ἔθεσε πρὸ τῆς γαλῆς. Ἡ γαλῆ ἐκινήθη, ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ λύχῃ.

— Τὴ ρεδινὴ γλωσσίσσα, παρετήρησεν ἡ Ζιναΐδα, κλίνοῦσα τὴν κεφαλὴν της, σχεδὸν μέχρι τοῦ δαπέδου καὶ πλησιάζουσα μέχρι τῆς ρινὸς τὴν γαλῆν.

Ἡ γαλῆ ἔθεσε τοὺς πόδας της εἰς τὸ πινάκιον. Ἡ Ζιναΐδα ἡγέρθη καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς εἶπεν: πάρε το ἅπ' ἐδῶ, θὰ ρυπάρῃ τὸ πάτωμα.

— Θὰ μοὺ δόσῃτε νὰ φιλήσω τὸ χεράκι σας κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, διὰ τὸ γατάκι, ἐνθυμείσθε, εἰπεν ὁ οὐτάρος, ὑψώνων ὁλόκληρον τὸ σῶμα του, καὶ ἐπιδεικνύων τὴν νέαν στολὴν του.

— Καὶ τὰς δύο, ἀπεκρίθη ἡ Ζιναΐδα, δίδουσα τὰς χεῖρας της. Ἐνῶσθ δὲ αὐτὸς τὰς ἐφίλει, αὕτη μὲ παρετήρει κλίνοῦσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ἐγὼ ἰσταμένη ἀκίνητος ἐπὶ ἐνὸς μέρους, καὶ δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσω ἢ νὰ εἴπω τίποτε, ἢ νὰ ἐξακολούθῃσω αἰσιπῶν... Αἶφνης μέσῳ τῆς ἡμικλείστου θύρας, εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ὑψηλέτου μας Θεοδώρου, ὅστις μοὶ ἔκαμε σημεῖα μὲ τὰς χεῖρας του. Ἐγὼ μηχανικῶς μετέβην πρὸς αὐτόν.

— Τί θέλεις; τὸν ῥώτησα.

— Μὲ ἔστειλεν ἡ μαμά σας, εἶπεν οὗτος θορυβωδῶς. Ἐθύλωνσε, διότι δὲν ἐφέρατε ἀπάντησιν.

— Μήπως ἔχω πολλὴν ὥραν ἐδῶ.

— Περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν.

— Μίαν ὥραν! ἐπανελάβον ἐγὼ, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν αἴθουσαν, ἤρχισα νὰ χαιρετῶ καὶ νὰ σῶω τοὺς πόδας μου.

— Ποῦ πηγαίνεται; μὲ ῥώτησεν ἡ Ζιναΐδα, παρατηροῦσα με ὅπισθεν τοῦ οὐσάρου.

— Εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω. Θὰ εἴπω, προσέθετα ἀπονενοημένος εἰς τὴν γραμίαν, ὅτι θὰ ἔλθῃτε πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰς δύο.

— Ναί, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ πριγκίπισσα ἐρρόφησε ἀπὸ τὴν ταμβακοθήκην της καὶ τόσον δυνατὰ ἐπτερνίσθη, ὥστε ἐτρόμαξα.

Ὑπεκλίθην ἅπαξ ἔτι καὶ ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, μὲ τὴν ἐπαισιεπρότητα ἐκείνην εἰς τὴν ράχιν, ἣν αἰσθάνεται πᾶς νέος, ὅταν γνωρίζῃ ὅτι τὸν βλέπουν ὀπισθέν του.

— Κυττάξετε καλὰ monsieur Baldemar, νὰ ἔρχεσθε τακτικὰ, ἐφώνησεν ἡ Ζιναΐδα καὶ ἐγέλασε.

— Τί εἶναι αὐτὸ πάλιν! αἰώνως γελᾷ; ἐσκέφθην, ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Θεόδωρον, ὅστις δὲν μοὶ ὠμίλει διόλου, ἀλλ' ἡκολούθει ὀπισθέν μου δυσθύνως. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληξε καὶ ἐξίστατο μὴ δυναμένη νὰ ἐνοήσῃ τί ἔκαμα τόσῃ ὥρᾳ εἰς αὐτὴν τὴν πριγκίπισσαν. Ἐσιώπησα καὶ ἔγινα πολὺ κατηφής· μόλις δὲν ἔκλαυσα. Ἐξηλοῦτόν μου κατὰ τοῦ οὐσάρου.

(Ἔπεται συνέχεια).

Οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶτος, τοσοῦτοι εἶχον ἀνυψώσει τὴν ἀνάτροφόν των, ὥστε δεῖ ἔπρεπε εἰς χεῖρας τῶν δημίων τῆς ἐπαναστάσεως, ἀνέδειξαν ἐαυτοὺς πραγματικὸς ἥρωας.

Ὅτε ὁ δούξ τοῦ Ὁρλεάνς παρέστη πρὸ τοῦ αἰμοχαροῦς ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, καὶ τὸν ῥώτησαν τί ἀπολογεῖται, ἀπήντησε:

— Καλλίτερα ν' ἀποθάνω σήμερον ἢ αὔριον. Περὶ τοῦτον ἀποφασίσσατε.

Ὁ δὲ δούξ τοῦ Βιρδὸν, ὅτε ὁ πρόεδρος τοῦ ἀπηθύθη τὴν συνήθη ἐρώτησιν:

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

Αὐτὸς ἀπήντησε:

— Λάχατο, κοκκινόροδι, Βιρδὸν, ὅτι θέλετε.

— Εἴθετε αὐθάδης, τῷ λέγει ὁ πρόεδρος.

— Καὶ σὺς πολυλογάδες! Εἰς τὴν λαιμητόμον! ἰδοὺ τί ἔχετε νὰ πῆτε, χωρὶς νὰ ἔχω ἐγὼ τίποτε νὰ σὰς ἀπαντήσω.

*

Κατεῖς δὲν εἰξεύρετε τόσα κακὰ πράγματα περὶ ἡμῶν ἢ ἡμεῖς αὐτοί· ἀλλὰ καὶ κατεῖς δὲν σκέπτεται τόσον καλὰ περὶ ἡμῶν ἢ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.